

Skutkové s. Apoštolů 11; 22-23 : *I přišla pověst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie. Kterýž přišed tam, a uzřev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce trvali v Pánu.*

Ev. S. Lukáše 2; 41-52 : *I chodívali rodičové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční. A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podlé obyčeje toho dne svátečního, A když vykonali ty dni a již se navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli Jozef a matka jeho. Domnívajíce se pak o něm, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými a mezi známými. A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledajíce ho. I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich, a otazuje se jich. A děsili se všickni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho. A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe. I řekl jim: Co, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, které jsou otce mého, musím já býti? Ale oni nesrozuměli těm slovům, kteráž jim mluvil. I šel s nimi, a přišel do Nazaréta, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala všechna slova ta v srdci svém. A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.*

Nejprve jsme četli o Barnabášovi, který přišel do Antiochie. Shromáždění v Jeruzalémě slyšelo, že v Antiochii jsou věřící, vyslali tam Barnabáše a ten se šel podívat, jak to tam vypadá. Když tam přišel, viděl Boží milost a radoval se. Potom všechny napomínal, aby s rozhodností srdce trvali v Pánu. A o to jde – o rozhodnutí našeho srdce setrvat v Pánu. Je krásné být tady u vás. Je to skutečně pěkné! Ale to, co je dnes pěkné, nemusí už třeba za rok být krásné, jestliže nám bude chybět rozhodnutí srdce zůstat při Pánu. Barnabáš nenapomínal jenom staré, ale všichni měli s rozhodností srdce trvat v Pánu. Rozhodnutí srdce se děje uvnitř v srdci. V přísloví říká král svému synu: Synu můj, dej mi srdce své. Jak to měl udělat? Jak ty můžeš dát Pánu Ježíši své srdce? Před několika týdny jsem o tom mluvil s cikánskými dětmi v jedné osadě. Vůbec mně ale nerozuměly. Pak jsem jim uvedl příklad a hned pochopily. Řekl jsem jim: „Když jsem byl svobodný, dělal jsem, co jsem chtěl. Pak jsem uviděl jedno děvče a to děvče se stalo mou manželkou. Potom už jsem nedělal, co jsem chtěl já, ale to, co jsem si myslel, že by chtěla ona. Proč jsem to dělal? Protože jsem jí předal své srdce. Už jsem nežil

tak, jak jsem to chtěl já, ale jak by to ona chtěla.“ Tak vypadá v praxi – „dát srdce“. Jestliže mám Pána Ježíše rád, nežiju tak, jak já chci, ale jak to chce On. Když je člověk mladý, pak je život takový napínavý. Já ještě jsem trochu mladý a můj život je ještě rozmanitý. A kdo je ještě mladší – má ho ještě rozmanitější. Ale to s sebou přináší mnoho důležitých rozhodnutí. My můžeme dělat všechna rozhodnutí s Pánem Ježíšem. Jsou rozhodnutí, která jsme neudělali dobře a můžeme to ještě napravit. Jestliže jsem se rozhodl pro nějaké povolání a pak zjišťuji, že mi to nejde, mohu ho změnit. Možná jsem tím ztratil několik let, ale zaměstnání mohu změnit. Jsou však taková rozhodnutí, která změnit nemohu. Jestliže se jednou ožením, pak to nikdy změnit nemohu. Proto dříve, nežli takové rozhodnutí udělám, potřebuji nejdřív rozhodnutí srdce setrvat u Pána. Pokud jsem jednou pojal úmysl oženit se a jestliže došlo až k manželství – ke svatbě, pak není možné z něho vyjít zpět. Boží slovo to říká velmi jasně. Mezi světlem a temností není žádné obecenství. Není obecenství mezi věřícím a nevěřícím, a po špatném rozhodnutí už není jiná cesta – to absolutně nejde! Ani nemohu spoléhat na to, že Bůh mého partnera ještě zachrání. V Božím slově pro takové jednání není žádné zaslíbení. Proto už před tím potřebujeme rozhodnutí srdce zůstat u Pánu, abychom při takové důležité věci neučinili špatné rozhodnutí. Druhou věcí je manželství mezi dvěma věřícími, kteří jdou rozdílnými cestami a kteří před manželstvím nedošli k dokonalé jednotě, která je založena na Božím slově ohledně cesty podle Božích myšlenek. Takovéto manželství nemůže dobře plnit své poslání. V posledních letech jsem navštívil mnoho rodin a poznal mnohá manželství. Jde o manželství, kde se vzali dva věřící, kteří nejdou stejnou cestou. A následky jsou smutné. Často také děti jdou svou cestou a nejsou zachráněny. Ani žádné opravdové obecenství v takové rodině není. Často mezi těmi manžely není ani jednota ohledně té nejdůležitější věci – Pána Ježíše. Není žádné přikázání, které by zakazovalo manželství mezi dvěma věřícími, kteří nejdou jednou cestou. Ale duchovní posuzování ukazuje, že to nemůže být dobré. Je to k naší velké škodě. Já sám nemohu být šťastný, jestliže půjdu takovouto cestou, je to také ke škodě rodiny, ke škodě mého partnera v manželství, ke škodě mých dětí i ke škodě celému shromáždění. Zdravé shromáždění se skládá ze zdravých rodin. K tomu potřebujeme rozhodnutí srdce – zůstat u Pána. Jestliže si v rodinách nehledíme této otázky, pak často následky trvají mnoho let, dokonce i mnoho generací. A sami na tom nemůžeme nic změnit. To je velmi vážné!

Nyní přejdeme k druhému oddílu – Lukáš 2. Otázkou je: jak můžeme s rozhodností srdce zůstat u Pána? Jak to mohou činit mladí i starší lidé?

Dobře známe tento příběh, a když jsme ho četli, pak je tam takových 7 upozornění, jak to činit. Jde o Pána Ježíše a o to, jak se Pán Ježíš jako dvanáctiletý choval. Ve verších 41-42 jsme četli, že Pán Ježíš chodil ke slavnosti fáze s rodiči do Jeruzaléma. Jak mohu já jako dvanáctiletý zůstat s rozhodností srdce u Pána? Přesně tak jako Pán Ježíš. On šel se svými rodiči do domu Božího. Možná, že nejdeme vždycky rádi, zdá se nám, že to trvá tak dlouho. I mně se tak dařilo. Ale

vůbec nejde o to, jestli tam chodíme rádi. Důležité je, že tam s našimi rodiči jdeme. Když můj vlastní bratr byl ještě mladší, velmi rád jezdil na kole. Měl dobré kolo a v týdně bylo vždy tak málo času. Jednou řekl tatínkovi: „Tati, já už nechci do shromáždění. Také v neděli chci jezdit na svém rychlém kole.“ A co si myslíte, že řekl tatínek? Odpověděl mu: „Dobře, dneska můžeš jet.“ Myslíte, že jel? Nejel! Od té doby už nikdy neřekl, že nechce do shromáždění. Tedy za prvé: Pán Ježíš šel se svými rodiči do Božího domu. To druhé, co vidíme u Pána Ježíše je ve verši 46. – Seděl mezi učiteli a doktory a poslouchal. To byli moudří lidé. Věděli mnoho z Božího slova. Když jsme mladší, pak ještě mnohé nevíme, a když něčemu nerozumíme, vůbec to nevádí. Něco rozumíme! Ale důležité je naslouchat, slyšet. Třetí věc, kterou Pán dělá – ptá se. On se ptal těch učitelů. To také můžete dělat. Nevím, jak si sami čtete svou Bibli, zda máte někdy otázky. Jestli je máte, pak je to dobře. Přemýšlet o nich můžete sami, nebo se můžete ptát rodičů, prarodičů, či jiných věřících... A jestliže máte otázky, pak se ptejte! Čtvrtá věc u Pána Ježíše je ve verši 47 „děsili se všichni, kteří jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho.“ Pán Ježíš se nejenom ptal, ale také odpovídal. Jiní se ptali Jeho. A my si řekneme: „To není možné, On to ví. Odkud to ví?“ Proč si myslíte, že Pán Ježíš věděl všechno, na co se ho ptali? Tento příběh je v evangeliu Lukáše. V Lukášovu evangeliu je Pán Ježíš představen jak se jako člověk narodil. V evangeliu Jana je Pán Ježíš představen jako Boží Syn. Přečtený příběh není v evangeliu Jana, ale v evangeliu Lukáše. Z toho se učíme, že tady nám není ukázáno porozumění Pána Ježíše jako Božího Syna, ale porozumění Pána Ježíše jako Syna člověka. Odkud to tedy Pán Ježíš věděl? Ne proto, že byl věčný Syn – o to zde nejde. Ale On jako člověk miloval Boží Slovo. Tak je to také v žalmu 40 – tvůj zákon přebývá v srdci mém. Jak staří musíme být, abychom měli rádi Boží slovo? Kolik bylo Pánu Ježíši let? 12 roků! A miloval Boží slovo. Jako dvanáctiletý znal Boží slovo, protože ho četl a protože Boží slovo přebývalo v Jeho srdci. Pátá věc, kterou jsme četli, je ve verši 49. Pán Ježíš říká ke své matce: „Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, které jsou Otce mého, musím já býti?“ Pán Ježíš nejen, že znal Boží Slovo, ale On znal Boží vůli osobně pro sebe. Já musím být v tom, co se dotýká mého Otce. Znáš jako dvanáctiletý všeobecně Boží slovo a víš, co od tebe očekává? To je důležité! Šestá věc – 51. Verš... „Přišel s nimi do Nazaréta a byl jim poddán.“ Možná řekneš: Já znám Boží slovo, vím, co ode mne Bůh chce, a: tatínku, dávej dobrý pozor, já to budu dělat tak, jak já chci, protože mně to Bůh ukázal! I to se může stát. Ale Pán Ježíš to tak nedělal. On znal Boží slovo, znal Boží vůli pro sebe a byl poddán svým rodičům. To všechno spolu souvisí. A potom ještě poslední bod – „...Ježíš prospíval moudrostí a věkem a milostí u Boha i u lidí.“ Doma máme jednu kočku – je docela malá, je jí skoro rok a půl a pořád je ještě takto malá. Není zdravá. Nevím, co s ní je, ale neroste. To je nemoc. Pán Ježíš ale prospíval, rostl

- moudrostí – tzn. ve svém rozumu
- věkem – tzn. tělesně

- milostí – tzn. přízní u Boha a u lidí – To je pro nás důležité. Máme růst tělesně i duchovně.

Když mně bylo asi 18 let, pak se mě jeden bratr ptal: „Meiko, jsi spokojen sám se sebou?“ Já jsem vůbec nevěděl, co mám odpovědět. Vůbec jsem nebyl spokojený sám se sebou. Dále se mně ptal: „Co děláš?“ Zase jsem nevěděl, co mu mám odpovědět. Potom mi řekl: „dále růst!“ Pán Ježíš rostl. I my musíme růst. Možná takový domácí úkol. Já nemám ta čísla úplně v hlavě, ale je zajímavé, když se podíváte, jak staří byli levíté. Ve čtvrté Mojžíšově Bůh nejprve říká, že měli levítý spočítat od dvou měsíců výše. Všichni měli být spočítáni. Levítové byli služebníci v Božím lidu a Bůh viděl možnost té služby v každém jednotlivci – dokonce i v malém dítěti. Bůh viděl, jak budou jednou sloužit. A vy si to bezpodmínečně musíte přechíst ve 4. knize Mojžíšově. Je to v prvních desíti kapitolách. Pak je tam jmenováno druhé stáří levítů. Šlo o to, kdy jejich služba mohla začít. Třetí stáří levítů oznamuje, kdy měli sloužit. V 2. Paralipomenon 23. a 24. kapitole je o Davidovi, kde je 4. období služby. U Ezdráše ještě jednou nacházíme toto čtvrté období. To byly 4 úkoly pro levítý. A co to znamená pro nás? My všichni jsme také levíté – bratři i sestry. Všichni chceme sloužit Pánu a všichni také chceme sloužit Božímu lidu. Nejprve je nutný ten nejnížší věk - jenom několik měsíců, ale Bůh chtěl vědět, kolik jich je. On nás vidí a zná. Ten je ještě úplně malý a jednou mi bude sloužit. A ten taky a tamten taky. To je vzácné. Bůh vidí dopředu, jak my jako dospělí mu budeme sloužit. Pak je tu druhé stáří – a tam začíná veřejná služba. Už jsme vyrostli, a začínáme sloužit na veřejnosti – možná nějaká dětská hodina, možná s věřícími, možná jako bratr ve shromáždění. – Začínáme, ještě jsme mladí, máme málo zkušeností, ale Bůh chce, abychom začali. To je zdravý růst. A pak je ten třetí věk. Bůh ještě jednou říká – mají vstoupit do služby – a to už je taková plně zodpovědná služba. Tam je doba učení u konce. Učíme se sice dál, ale je čas, kdy převládá učení a pak je období, kdy stojíme odpovědní ve službě. Pánu Ježíši bylo přibližně třicet, když začal veřejně sloužit – plně a odpovědně. I když ten počet roků nemůžeme převést jedna ku jedné, pak to běží přece trochu souběžně. Jestli mně je padesát a ještě jsem se nezačal učit sloužit, pak to není zdravé. Ale jestliže mně je šestnáct a myslím si, že musím stát s plnou odpovědností ve službě, pak to také není zdravé. Růst musí být přirozený. Tělesný věk a duchovní věk jsou tak trochu pospolu. Apoštol Jan píše dítkám, mládencům a otcům. To je duchovní růst, Pán Ježíš nám chce ale pomoci, abychom s rozhodností srdce zůstali u Něho. My všichni. A je to jedno, kde jsme – ať už v Česku, Německu nebo na Slovensku. Nezáleží na tom, kolik nám je let. Ale s rozhodností srdce zůstat při Pánu. Rozhodnout se Jeho milovat. Každý den znova. Ano, já chci žít s Pánem Ježíšem. A život s Ním se projeví růstem.